

Arrest

nr. 94 057 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de vluchtelingenstatus van verzoekers werd ingetrokken omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig bleek te zijn.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van deze motieven, evenals het aanreiken van ongefundeerde verklaringen post factum. Zo geven verzoekers geen enkele verklaring voor de vaststelling dat de naam van hun familie niet voorkomt op de lijst van families uit Shköder die verwikkeld zijn in bloedwraak (stuk 2 landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier), noch voor de vele tegenstrijdigheden binnen hun eigen verklaringen die uit de gehoorverslagen van de commissaris-generaal blijken. Verzoekers slagen er niet in de vele motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Het is de gecombineerde draagkracht van het geheel van die motieven die in redelijkheid leidt tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Een ongeloofwaardig relaas kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een bundel met stukken. In het verzoekschrift zelf wordt evenwel geen enkele toelichting noch verwijzing gevonden naar deze stukken. Verzoekers mogen het niet aan de Raad overlaten om uit een stapel documenten hun verweer te distilleren. Het is aan verzoekers om toe te lichten op welke wijze deze nieuwe documenten hun asielrelaas op 'overtuigende' wijze vermogen te ondersteunen, quod non in casu. De stukken worden om deze reden dan ook niet in aanmerking genomen.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 november 2012 verwijzen verzoekende partijen naar hun verzoekschrift wat niet volstaat om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS